

Le Sigdrifumal

1.

"Hvat beit brynju?
Hví brá ek svefni?
Hverr felldi af mér
fólvar nauðir?"

Hann svaraði:

"Sigmundar burr,
- sleit fyr skömmu
hrafn hrælundir, -
hjörr Sigurðar!"

Hon kvað:

2.

"Lengi ek svaf,
lengi ek sofnuð var,
löng eru lýða læ;
Óðinn því veldr,
er ek eigi máttak
bregða blundstöfum."

Sigurðr settist niðr ok spyr hana nafns. Hon tók þá horn fullt mjaðar ok gaf honum minnisveig:

3.

"Heill dagr!
Heilir dags synir!
Heil nótt ok nift!
Óreiðum augum
lítið okkr þinig
ok gefið sitjöndum sigr!

4.

Heilir æsir!
Heilar ásynjur!
Heil sjá in fjölnýta fold!
Mál ok mannvit
gefið okkr mærum tveim
ok læknishendr, meðan lifum."

Hon nefndist Sigdrífa ok var valkyrja. Hon sagði, at tveir konungar börðust. Hét annarr Hjálmgunnarr. Hann var þá gamall ok inn mesti hermaðr, ok hafði Óðinn hán um sigri heitit en

"annarr hét Agnarr,
Auðu bróðir,
er vætr engi
vildi þiggja."

Sigdrífa felldi Hjálmgunnarr í orrustunni, en Óðinn stakk hana svefnþorni í hefnd þess ok kvað hana aldri skyldu síðan sigr vega í orrustu ok kvað hana giftast skyldu - "en ek sagðak hán um, at ek strengðak heit þar í mót at giftast engum þeim manni, er hræðast kynni." Hann segir ok biðr hana

kenna sér speki, ef hon vissi tíðindi ór öllum heimum. Sigrdrífa kvað:

5.

"Bjór færi ek þér,
brynþings apaldr,
magni blandinn
ok megintíri;
fullr er hann ljóða
ok líknstafa,
góðra galdra
ok gamanrúna.

6.

Sigrúnar skaltu kunna,
ef þú vilt sigr hafa,
ok rísta á hjalti hjörs,
sumar á véttrimum,
sumar á valböstum,
ok nefna tysvar Tý.

7.

Ölrúnar skaltu kunna,
ef þú vill annars kvæn
véli-t þik í tryggð, ef þú trúir;
á horni skal þær rísta
ok á handar baki
ok merkja á nagli Nauð.

8.

Full skal signa
ok við fári sjá
ok verpa lauki í lög;
þá ek þat veit,
at þér verðr aldri
meinblandinn mjöðr.

9.

Bjargrúnar skaltu kunna,
ef þú bjarga vilt
ok leysa kind frá konum;
á lófum þær skal rísta
ok of liðu spenna
ok biðja þá dísir duga.

10.

Brimrúnar skaltu rísta,
ef þú vilt borgit hafa
á sundi seglmörum;
á stafni skal rísta
ok á stjórmarblaði
ok leggja eld í ár,
er-a svá brattr breki

né svá bláar unnir,
þó kemstu heill af hafi.

11.

Limrúnar skaltu kunna,
af þú vilt læknir vera,
ok kunna sár at sjá;
á berki skal þær rísta
ok á baðmi viðar,
þeim er lúta austr limar.

12.

Málrúnar skaltu kunna,
ef þú vilt, at manngi þér
heiftum gjaldi harm:
þær of vindr,
þær of vefr,
þær of setr allar saman
á því þingi,
er þjóðir skulu
í fulla dóma fara.

13.

Hugrúnar skaltu kunna,
ef þú vilt hverjum vera
geðsvinnari guma;
þær of réð,
þær of reist,
þær of hugði Hrofr
af þeim legi,
er lekit hafði
ór hausu Heiðdraupnis
ok ór horni Hoddrofnis.

14.

Á bjargi stóð
með Brimis eggjar,
hafði sér á höfði hjalm;
þá mælti Mímis höfuð
fróðligt it fyrsta orð
ok sagði sanna stafi.

15.

Á skildi kvað ristnar,
þeim er stendr fyr skínandi goði,
á eyra Árvakrs
ok á Alsvinns hófi,
á því hvéli, er snýsk
undir reið Hrungnis,
á Sleipnis tönnum
ok á sleða fjötrum.

16.

Á bjarnar hrammi
ok á Braga tungu,
á ulfs klóum
ok á arnar nefi,
á blóðgum vængjum
ok á brúar sporði,
á lausnar lófa
ok á líknar spori.

17.

Á gleri ok á gulli
ok á gumna heillum,
í víni ok í virtri
ok vilisessi,
á Guginn oddi
ok á Grana brjósti,
á nornar nagli
ok á nefi uglu.

18.

Allar váru af skafnar,
þær er váru á ristnar,
ok hverfðar við inn helga mjöð
ok sendar á víða vega;
þær ro með ásum,
þær ro með alfum,
sumar með vísunum vönum
sumar hafa mennskir menn.

19.

Þat eru bókrúnar,
þat eru bjargrúnar
ok allar ölrúnar
ok mætar meginrúnar,
hveim er þær kná óvilltar
ok óspilltar
sér at heillum hafa;
njóttu, ef þú namst,
unz rjúfask regin.

20.

Nú skaltu kjósa,
alls þér er kostur of boðinn,
hvassa vápna hlynur;
sögn eða þögn
hafðu þér sjalfr í hug;
öll eru mein of metin."

Sigurðr kvað:

21.

"Munk-a ek flæja,

þótt mik feigan vitir,
emk-a ek með bleyði borinn;
ástráð þín
ek vil öll hafa;
svá lengi sem ek lifi."

Sigrdrífa kvað:

22.

"Þat ræð ek þér it fyrsta,
at þú við frændr þína
vammalaust verir;
síðr þú hefnir,
þótt þeir sakar geri;
þat kveða dauðum duga.

23.

Þat ræð ek þér annat,
at þú eið né sverir,
nema þann er saðr sé;
grimmar limar
ganga at tryggðrofi;
armr er vára vargr.

24.

Þat ræð ek þér þriðja,
at þú þingi á
deili-t við heimska hali,
því að ósviðr maðr
lætur oft kveðin
verri orð en viti.

25.

Allt er vant,
ef þú við þegir,
þá þykkir þú með bleyði borinn
eða sönnu sagðr;
hætt er heimis kviðr,
nema sér góðan geti; -
annars dags
láttu hans öndu farit,
ok launa svá lýðum lygi.

26.

Þat ræð ek þér it fjórða,
ef býr fordæða
vammafull á vegi,
ganga er betra
en giska sé,
þótt þik nótt of nemi.

27.

Fornjósna augu

þurfu fira synir,
hvars skulu vreiðir vega;
oft bölvísar konur
sitja brautu nær,
þær er deyfa sverð ok sefa.

28.

Þat ræð ek þér it fimmta,
þóttú fagnar séir
brúðir bekkjum á,
sifja silfr
lát-a-ðu þínum svefni ráða;
teygj-at-tu þér at kossi konur.

29.

Þat ræð ek þér it sétta,
þótt með seggjum fari
öldmál til öflug,
drukkín deila
skal-at-tu við dolgviðu;
margan stelr vín viti.

30.

Söngur ok öl
hefr seggjum verit
mörgum at móðtrega,
sumum at bana,
sumum at bölstöfum;
fjöld er, þat er fira tregr.

31.

Þat ræð ek þér it sjaunda,
ef þú sakar deilir
við hugfulla hali,
berjask er betra
en brenna sé
inni auðstöfum.

32.

Þat ræð ek þér it átta,
at þú skalt við illu sjá
ok firrask flærðarstafi;
mey þú teygj-at
né manns konu
né eggja ofgamans.

33.

Þat ræð ek þér it níunda,
at þú náum bjargir,
hvars þú á foldu finnr,
hvárts eru sótt dauðir
eða eru sædauðir

eða eru vápndauðir verar.

34.

Laug skal gera,
þeim er liðnir eru,
þvóa hendr ok höfuð,
kemba ok þerra,
áðr í kistu fari,
ok biðja sælan sofa.

35.

Þat ræð ek þér it tíunda,
at þú trúir aldregi
várum vargdropa,
hvárstu ert bróður bani
eða hafir þú felldan föður;
ulfr er í ungum syni,
þó sé hann gulli gladdr.

36.

Sakar ok heiftir
hyggja-t svefngar vera
né harm in heldr;
vits ok vápna
vant er jöfri at fá
þeim er skal fremstr með firum.

37.

Þat ræð ek þér it ellifta,
at þú við illu séir
hvern veg at vini;
langt líf þykkjumk-a-k
lofðungs vita;
römm eru róg of risin."